

cians apareguem en el conjunt d'Espanya i en el conjunt del món com un poble dinàmic i que mira cap a fora. Un poble que és capaç d'innovar, però també d'estimar la seua pròpia cultura.

—Aquest intent de projecció cap a fora, de crear els grans instruments culturals que no tenia el país ha costat, però, la desmobilització i l'anihilació de bona part de les iniciatives populars i privades, de la desaparició dels grups que durant la transició feien la cultura. Ara tot passa per la seua conselleria...

—Jo no crec que la realitat siga exactament així com vostè la descriu, encara que considere necessari dir tot el que pense al respecte. El que s'ha fet era necessari i jo crec que només les institucions —en aquest cas el govern de la Generalitat— podien realitzar-ho. Si tot el que s'ha fet haguera existit, les actuacions de la Generalitat en matèria de política cultural necessàriament haurien d'haver estat unes altres. Com que no hi havia res d'això, calia fer-ho i només podia fer-ho la Generalitat.

Superada aquesta primera etapa, entenc que cal aconseguir també el que anomenariem iniciativa social i afavorir-la en el camp de la cultura. Fer que la cultura estiga profundament arrelada en la societat, en els seus grups més dinàmics i, al costat d'això, afavorir que la iniciativa privada inverteisca en la cultura. Al meu entendre, aquest és el repte que hi ha ara per a arrodonir el procés i per a produir els elements de modernitat que necessita la societat.

—El seu nomenament com a cap de llista per València obre una crisi en el govern de la Generalitat que passa per buscar-li successor al capdavant de la conselleria i, sobretot, per mantenir-la com fins ara o dividir-la en dues: Cultura i Ciència per una banda i Educació per l'altra. ¿Què n'opina?

—La meua opinió és i serà sempre de respecte a qui té les facultats d'organitzar els departaments del seu govern de la manera que considere més eficaç. Independentment d'això, entenc que la cultura i l'educació tenen una forta interrelació que no s'ha d'oblidar i que l'estructura que s'ha mantingut durant aquesta època ha estat positiva. Pense també que encara falta un temps per a desplegar totalment el projecte que duem endavant i, per tant, entenc que aquesta és una bona fórmula. Es poden donar en un altre moment altres fórmules, que també serien acceptables, però aquesta s'ha demostrat com una bona solució. □

ANTONI ESCARRÉ I EMÈRIT BONO, NOUS CONSELLERS DEL GOVERN VALENCIÀ

Crisi tancada

Amb el nomenament d'Antoni Escarré com a nou conseller de Cultura, Educació i Ciència, i d'Emèrit Bono per a Administració Pública, es tanca una crisi en el govern valencià que el seu president, Joan Lerma, no ha volgut estendre a altres departaments.

Pasqual L. Pla

El president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, ha optat per la solució més fàcil a l'hora de tancar la crisi oberta en el govern autonòmic després que dos consellers, el d'Administració Pública, Joaquim Azagra, i el de Cultura, Educació i Ciència, havien d'abandonar el Consell. Per motius ben diferents, però. El primer, perquè manifestà fa alguns mesos la seua voluntat de tornar a impartir classes a la Universitat i de deixar aparcada —de moment— la seua carrera política. I el segon, perquè ha estat cridat per la direcció central del PSOE per a encapçalar la llista al Congrés de Diputats del seu partit per la circumscripció de València.

Lerma ha optat per la solució més fàcil perquè ha reduït la remodelació a tancar els forats imprescindibles, malgrat que hi ha altres departaments del seu gabinet, especialment Sanitat, que necessiten una nova orientació i, ben segur, un altre equip. Així, el substitut del superconseller Cebrià Ciscar és Antoni Escarré, un home nascut a Alacant, que ja formava part de l'equip de Ciscar i que —cosa estranya en aquest partit dividit i sovint enfrontat en famílies i tendències— és ben considerat pels diferents sectors i no ha desvetllat cap mena d'oposició significativa. El nomenament d'Escarré, auspiciat pel mateix Ciscar, significa la continuïtat del projecte de l'anterior conseller i la garantia que les actuacions que s'han de dur a terme fins al final de la legislatura autonòmica (d'ací a dos anys) compten amb el suport del nou conseller. El nomenament d'Escarré significa, també, la voluntat del president Lerma de respectar —almenys en un primer moment— el projecte educatiu i cultural de Ciscar i, sobretot, la idea —expressada en l'entrevista que reproduïm en aquest mateix número d'EL TEMPS— que cal mantenir l'actual configuració de la Conselleria i no dividir-la en dues parts, desmembrant d'una banda l'àrea d'Educació i Ciència i per altra la de Cultura. Aquesta

Emèrit Bono.

possibilitat s'havia apuntat en diferents ocasions com un mitjà per a traure poder al superconseller Cebrià Ciscar, però una vegada que ha abandonat aquest càrrec, Joan Lerma ha considerat innecessari aquest canvi en l'estructura del seu gabinet.

Pel que fa a l'altre departament que ha estrenat nou conseller, Administració Pública, Emèrit Bono és un home amb una llarga trajectòria política que el va menar a ocupar durant el primer govern pre-autonòmic —que presidia el socialista Josep Lluís Albinyana— un lloc en aquell executiu de concentració en representació del Partit Comunista del País Valencià. Emèrit Bono va ser també diputat per aquest partit durant les legislatures de 1977-1979 i 1979-1982.

Fins el seu nomenament com a conseller, Emèrit Bono era regidor en l'Ajuntament de València en les files del PSPV-PSOE, a més de president de la Caixa d'Estalvis de Sagunt. En aquests càrrecs serà substituït immediatament, en el primer cas, per Manuel Mata, adscrit al corrent Esquerra Socialista, i al capdavant de l'entitat financera del Camp de Morvedre, pel vice-president d'aquesta caixa, Josep Maria Catalunya. □